

Fenomen (Fransızca: ph nom ne kelimesinden, Yunanca: phainomena, İngilizce: phenomenon ) veya görüngü, duyularla algılanabilen Őey.

Fenomen kelimesi, bazılarınca sadece ŐaŐırtıcı Őeyler için kullanılsa da, genel kullanımda böyle bir anlamı bulunmamaktadır.

Felsefede somut, algılanabilir ve denenebilir olay ve nesne demektir. Bir nesne, olay ya da sürecin nesnel gerçekliđini vurgulayan bir ifadedir.

Fenomenoloji terimi ilk kez 1764'de J.H.Lambert tarafından, Yeni Organon (Neues Organon) adlı eserinin dördüncü bölümü Nesnel GörünüŐlerin Teorisi'nde ileri sürdüğü görüŐü belirtmek için kullanıldı.

Kant, fenomeni, 1786 yılında Dođa Biliminin Metafizik BaŐlangıç Temelleri adlı eserinde, duyularla algılanamayan mutlak gerçek anlamında kullandığı numen terimine karŐıt olarak, duyularla algılanabilen Őeyler için kullanmıŐtır.

Lalande'ın tarifine göre; fenomenoloji "bir takım fenomenlerin zaman veya mek n içinde tezahür ettikleri Őekilde, gerek bunların soyut ve deđiŐmez kanunlarına, gerek belirtisi oldukları deney st  gerçeklere, gerek meŐrulukları yönünden t bi tutuldukları normatif eleŐtirmelere aykırı olarak incelenmesi ve nitelenmesi"dir.

Daha sonraları Alman idealist felsefe kuramcılarında Fichte ve Hegel'de fenomenoloji insan bilincinin onu arzu, bencillik gibi bireysel duygulanım mekanizmalarından alıp saf ve yetkin bir bilgiğe ulaŐtıran ilhamın ruhi ve manevi tarihinin bir açıklaması olarak karŐımıza çıkar.

Edmund Husserl'e göre ise fenomenolojinin ele aldığı konu, algısal ve deneysel nesnelere dünyası değil, nesnelere döndürme sürecidir.